

Oponentský posudek na bakalářskou práci
Historie lehkých tanků vz. 35 a vz. 38
Jan Benedikt

Jan Benedikt si za cíl své bakalářské práce zvolil téma, které předpokládá (nejen u něj, ale i u posuzovatelů a dalších čtenářů) nejen dobré znalosti prvorepublikové historie a událostí druhé světové války, ale i minimálně základní orientaci v problematice válečné techniky. Pro ne-specialistu jde při čtení o záležitost jistě náročnou, nutno ovšem předeslat, že autor svým podáním čtenářům recepci svého díla poutavým stylem a přehlednými i jasnými formulacemi značně ulehčil.

Práce je rozdělena do tří částí, přičemž ta první se věnuje obecně tankové technice, včetně vysvětlení základní terminologie, další dvě již samotným tankům, jimž je celé pojednání věnováno, tedy LT vzor 35 a LT vzor 38. Úvodní kapitola logicky vrcholí německou tzv. bleskovou válkou (Blitzkrieg), kdy se tanková armáda, hlavně díky svému strůjci Guderianovi, stala hlavní útočnou zbraní agresorů. Bylo na německých protivnících, aby se proti této hrozbě pokusili vyvinout účinné protizbraně. Československo až do převzetí moci Hitlerem v Německu disponovalo vedle lehkých tančků prakticky výhradně jen tanky francouzskými, poté však začíná s výrobou vlastní, a v to v plzeňských závodech Škoda a v pražské ČKD. Tento proces J. Benedikt pozorně sleduje, načež přechází k technickému popisu prvního z nich, LT vz. 35. Po okupaci Československa Německem se tanky domácí výroby dostaly k wehrmachtu, kde se změnil jejich název a kde také došlo k jejich úpravám. Stejně tak se používaly i na Slovensku, které bylo Hitlerovým spojencem. Pokud šlo o jejich bojové nasazení, byly s úspěchem používány až do bojů o Moskvu v roce 1942, kde došlo k jejich fatální ztrátě a následně k vyřazení z předních frontových linií. Zkoušky LT vz. 38 započaly až začátkem roku 1938, záhy však vzbudil zájem ve světě, mj. ve Švédsku či ve vzdáleném Íránu. J. Benedikt po stručném nástinu procesu vzniku tohoto tanku přechází opět k jeho popisu a následně k jeho osudům poté, co se i tyto obrněnce dostaly do německých rukou. Stejně jako u staršího typu znamenal konec slávy rok 1942, i po něm se však používaly jeho kvalitní podvozky, u Marderu III a u Hetzeru. Na závěr autor své poznatky stručně, ale zdařile shrnuje.

Z celé bakalářské práce je poznat autorovo zaujetí pro dané téma a jeho vynikající orientace v něm, nijak nechybují ani v německé terminologii. Příběh obou tanků přitom podává čtivým a poutavým stylem, který výrazněji neruší ani jazykové prohřešky (s. 1 – překlep v obsahu = LZ místo LT; s. 3 – ošacení = je, ne „jej“; s. 6 – omezeno podmínkami, nikoli „podmínky“, s. 22 – chybná ortografie v předposlední větě; aj.), kterých je minimum. Přesnost faktografie nemohu adekvátně posoudit; snad jen na s. 20 bych na Slovensku hovořil spíše o Slovenském státu než o Slovenské republice. Jediný problém tak vidím v používání literatury. U podobného žánru práce jistě nelze příliš očekávat pramenné studium, zvláště když takové již provedli jiní a k dispozici jsou poměrně početné publikace. J. Benedikt je také v seznamu uvádí, nicméně při svém kompilativním zpracování vychází prakticky jen z děl I. Pejčocha a V. Franceva. Jistě by také neuškodila osobní návštěva v muzeu v Lešanech, kde by se dala pořídit vlastní (foto-)dokumentace československého lehkého tanku.

Práci každopádně hodnotím jako **výbornou** a doporučuji ji k obhajobě.

V Plzni dne 6. května 2016

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.